

ZA ROMANTIKOU NA YUKON - 14.

Sobota, 25. července 2020

Vábec se nám nedařilo jet podle plánu. Když jsme vyjeli z Kairouanu, bylo už hodně naveno. Opatrně Alai zůstal na další noc, ale mně se už nechtělo. "A co když nedojedeme k nějakému hotelu?" ptal se zoufale. Vzpomínám si na noci, prospané venku v zimě a mrazu... Ale tady bylo nádherně teploučko. "Vždyť je to kousek... a máme sebou deku, nemáme?" "Máme, ale jenom jednu." "No tak budeme muset spát spolu pod jednou ... představit si tu hrůzu! Poslouchej, spal jsi vábec někdy pod nějakým nebem?"

"A proč bych to měl dělat?"

"Támba abys viděl máš-c, hvězdy..."

"Že ty vidíš-m i tak, a nemusíš spát venku!"

Zabolelo mně srdce v domě-m, jak jsme každě jině ... ale ne, není to tá-m, jsme jině nárůdnosti, Lukáš se na tohle dává stejně jako Alain. Celá cesta byla nádherná, sytá zelená, světlá, zavlažovaná zem s pastvinami se začala najednou měnit.

"Vjeli mě do Atlasu", řekl mi Alain. "Je tu nějaká krajina, zdějí se mi, jako by okolní skály byly opravdu utkané z hedvábné..."

Nedalo mi to:

"Řáda bych se podívala na nějakou skálu, co myslíš?" "Káim Alainovi."

Ten se vyděl:

"Teď? Mon cheri, podívej se na hodinky, měli bychom dojet aspoň do Sbeitly...."

"No a co? Máme spát tady nebo někde jinde?"

"Ve Sbeitle je hotel."

"Tady máš nějaké bít taky, ne? Pojď, vezmeme to na tuhle odbočku..."

"Ty jsi blázně, vždyť už se stává!"

Přítulila jsem se k němu a políbila ho. "Je to udělání kvůli mně? Mně hrozně zajímá, co tam je! Vážím, vždycky chci vidět, co je za nejbližším rohem, kopcem, skálou, potokem.... Ty ne?"

Jedeme stále vác a

vác nahoru a nakonec vjeli mě do malé vesničky před mo pod skalami. Baráky na spadnutí postavené z hlíny, dojkové stáechy, máj už piná n dčka, pole jako

troud, zarostlÁ½mi velikÁ½mi kaktusy. ZoufalÁ½ nedostatek vody, Á¾eny pro ni chodÁ½ s amforami na zÁ½dech, kolik kilometrÁ½ v tom horku..

Amforu drÁ¾Á½- pÁ½sek, kterÁ½ mÁ½ Á¾ena kolem Á½ela. NejbliÁ¾Á½- "obchod" tak deset kilÁ½kÁ½... Jo romantika, Á¾Á½-t takhle tÁ½den, tak to slovo vypustÁ½m ze slovnÁ½ku....

Ono vÁ½bec je to s tou romantikou zvlÁ½jtnÁ½-, pomyslela jsem si. KdyÁ¾ v tom Á½lovÁ½k Á¾ije, tak za chvÁ½li je to normÁ½lnÁ½- a je to jenom tvrdÁ½ prÁ½ce.

OvÁ½Á½k honÁ½- ovce na nejvyÁ½jÁ½- vrcholek, jen tam roste malinkÁ½ traviÁ½ka, dole by chcÁ½ply hlady.

Lidi jsou velice pÁ½mÁ½-jemná- a milÁ½-, auto pÁ½ipadÁ½ mÁ½-stnÁ½-m dÁ½tem jako Á½Á½asnÁ½ hraÁ½ka....

ZÁ½vidÁ½m Alanovi, Á¾e se s kaÁ¾dÁ½m domluvÁ½-, je to neuvÁ½Á½itelnÁ½, ale snad ani tady neexistuje nikdo, kdo by neumÁ½l francouzsky...

ZaÁ½Á½-nÁ½m se cÁ½-tit mÁ½nÁ½-cennÁ½. Ti lidÁ½ mluvÁ½- samozÁ½ejmÁ½ a perfektnÁ½ dvÁ½ma Á½eÁ½mi a nikde nestudovali, vÁ½tÁ½ina z nich snad nikdy neopustila vesnici. Á½Á½rlÁ½-m.

PtÁ½jme se po hotelu, ale vÁ½jichni jenom vrtÁ½- hlavou. Hotel tady nenÁ½-. KlopÁ½-m oÁ½i pÁ½ed AlainovÁ½m vyÁ½Á½-tavÁ½m pohledem. Najednou k nÁ½m pÁ½ijde Á¾ena zahalenÁ½ do safsari (tak se jmenuje to bÁ½lÁ½ prostÁ½radlo) a zve nÁ½s na veÁ½eÁ½mi. VÁ½-me, Á¾e kdybychom neÁ½ili, tak ji urazÁ½-me a to bychom neradi, takÁ¾e pozvÁ½nÁ½- pÁ½ijÁ½-mÁ½jme.

Vejdeme do domku, kterÁ½ se nelíÁ½- moc od toho, co jsme vidÁ½li uÁ¾ v Carthagu...

OhniÁ½tÁ½ venku, nÁ½kolik Á¾en a muÁ¾Á½, asi Á½jest bosÁ½ch snÁ½dÁ½ch dÁ½ti.... a k veÁ½eÁ½mi kuskus, tradiÁ½nÁ½ jedenÁ½ z jednÁ½ misy...

K mÁ½ radosti majÁ½- v tÁ½hle rodinÁ½ IÁ½Á½-ce, (aspoÁ½ pro nÁ½vÁ½tÁ½vy). Alain dÁ½vÁ½ dÁ½tem Á½okolÁ½du a Á¾vÁ½kaÁ½ky, kterÁ½ jsme vzali naÁ½tÁ½- s sebou... a dÁ½ti jsou pÁ½eÁ½Á½astnÁ½.

NaÁ½ je zÁ½soba bohuÁ¾el dlouho nevydrÁ¾Á½-. Alain uÁ¾ mÁ½ na klÁ½-nÁ½ asi pÁ½tiletou holÁ½iÁ½ku a na mÁ½j klÁ½-n se sÁ½pe jejÁ½- mladÁ½- sestÁ½miÁ½ka. VyptÁ½vÁ½jme se dospÁ½lÁ½ch, jak zde Á¾ijÁ½- v tak primitivnÁ½ch podmÁ½nkÁ½ch, oni nÁ½m vÁ½echno vysvÁ½tlujÁ½- - o tÁ½hle vesnici, a mezi tÁ½m obÁ½ uÁ½mudlanÁ½ holÁ½iÁ½ky naprosto pohodovÁ½ usÁ½-najÁ½-. Zcela samozÁ½ejmÁ½ je nÁ½m nabÁ½-zeno, abychom pÁ½espali u nich. Alain mi tvrdÁ½-, Á¾e to mÁ½Á¾eme zvlÁ½dnout jeÁ½tÁ½ do Sbeitly, ale jÁ½ se nechci vzdÁ½t skal a znovu se mi podaÁ½- ho uprosit. VidÁ½-me ovÁ½jem, Á¾e majÁ½- sami nedostatek mÁ½-sta a tak poÁ¾Á½dÁ½me jenom o deku navÁ½-c. Jednu dÁ½vÁ½jme pod sebe a druhou se zakrÁ½vÁ½jme a ulehÁ½jme v jejich zahradÁ½.

"Je to tak zlá½ spÁ½t venku?"

Alain mne bere za ruku: "Jsi dÁ½snÁ½ ztÁ½eÁ½tÁ½nÁ½, vÁ½-Á½ to?" PokrÁ½Á½-m rameny, protoÁ¾e nevÁ½-m, co mu pÁ½ipadne na mne ztÁ½eÁ½tÁ½nÁ½ho.

"UÁ¾ dlouho se chystám ti nÁ›co Á™Á-ct, ale nechám to na rájino", objal mne pod dekou Alain.

Rájino náš s probudilo slunÁ-Ákem a horkem, nÁ›kolik blechatÁ½ch koček se nám otÁ-ralo o deky. Á li jsme se rozlouÁ-it se svÁ½mi hostiteli a museli jeÁ-it s nimi posnÁ-dat. Zajeli jsme autem a¾ tÁ›snÁ› ke skalám, nechali ho tam a vydali se nahoru. PÁ™ipomnálo mi to trochu PulÁ›iny.... moje nejmilovanÁ›jÁ-Á- skÁ›ly na svÁ›tÁ›. VÁ½stup byl troÁ›ku namÁ›havÁ›jÁ-Á-, ale ne o tolik. HezkÁ½ dopolednÁ- vÁ½jlap.... bylo to asi 700 metrÁ- vysoko. Vylezli jsme na vrÁ›jek a já jsem se zaÁala rozhlÁ-Á¾et kolem.

Ovce uÁ¾ tady byly i s ovÁ›kem, která½ si chtě›l moc s nám povÁ-dat.

"Alaine, vidÁ-Á tamhleto skÁ›lu?â€œ

"VidÁ-m, ale uÁ¾ mne nepÁ™esvÁ›dÁ-Á", zasmÁ›l se. "UÁ¾ jsem to naprosto pochopil! Á½dnÁ› dalÁ- nejblí¾Á- skÁ›la! Jak slezeme dolÁ-, tak tÁ› nacpu do auta a jedeme do Sbeitly!"

Zaprotestovala jsem, Á¾e mu chybÁ- romantika..

"NechybÁ-, vÁ¾dyÁ¥ jsem Francouz.. Copak jsi neÁ›etla pana Dumase? Tam je pÁ™ece romantiky a¾ dost."

"MilÁ›ku, papÁ-r snese vÁ›jechno, kdo vÁ- jak to vÁ›jechno bylo!", nedalo mi to ho nepodrÁ›¾dit.

PodÁ-val se na mne ublÁ-Á¾enÁ½m pohledem a slÁ›zám ze skÁ›ly. Za hodinku jsme u auta a za chvíli koneÁ›nÁ› v Sbeitle, neboli jak se bÁ›nÁ› tomuto má›stu Á™Á-kÁ› â€” Sufetule. Je to starodÁ›vnÁ› má›sto ztracenÁ› v horÁ›ch Atlasu.

Je zde náš dhernÁ› modrá obloha, kdy¾ jsme pÁ™ijÁ-Á¾dÁ›li do má›sta, tak jsme vidÁ›li z auta stany kočovná½ch berberÁ› a velbloudÁ› karavanu, pomalu se pohybující směrem k jihu.

Olivovná-kÁ› je tu stÁ›le hodná›, ale velkÁ› prostory mezi jednotlivÁ½mi stromy uÁ¾ svÁ›dÁ- o tom, Á¾e zaÁ-nÁ› nedostatek vody.

Mile náš s pÁ™ekvapilo, Á¾e jsme tentokrát nemÁ›li Á¾dnÁ› problém s ubytovÁ›nÁ-m. Dokonce ode mne nikdo nevyÁ›adoval ani moje papÁ-ry, staÁ›il jim Alain v pÁ›s. V pokoji jsme se napÁ™ed osprchovali a Á›li se podÁ-vat na ruiny. Má›sto bylo postaveno uÁ¾ v 1. stoletÁ- n.l. a vybudovali ho Á-á-manÁ›. Podle toho taky vypadÁ›, tyhle ruiny by spÁ-Áje patÁ›ily nÁ›kam na ApeninskÁ½ poloostrov.

I kdy¾ je Sbeitla jedno z nejvÁ-c zachovalÁ½ch má›st v Tunisku, o její- historii se moc neví-. ProÁ›li jsme AntonÁ›ne Gateway, vÁ›novaná½ pamÁ›tce po imperátoru Antoniu Piousovi a jeho dvou synech Marcu Aureliovi a Liciovi Verusovi, postavenÁ½ ve stylu archy triumfu.. TÁ™i chrÁ›my â€” z nich JupiterÁ› byl nejlÁ›pe zachovalÁ½, u Minervy chybÁ›l strop a Juno vypadal, jako by do nÁ›j spadla bomba...

Nejvíc se mi líbily fontány, které susedily s amfiteátre, i když voda v nich bohužel nebyla. Amfiteátr sám byl v dost špatném stavu. Tam jsme tak prohlédli ukončení, protože začalo být strašně horko, a my jsme byli unaveni - je to ze skal. A li jsme na večere, když jsme od snídani nic nejedli kromě rychlého zastavení - na sandwich.

V restauraci jsme si objednali brambory a rybu. Alain chtěl už jít nahoru do pokoje. Pádal mi trošku nervů.

"Alaine, tys mi něco řekneš, Alaine, co ti pamatuje?"

"Pamatuju, ale nevím jak ti to mám říct."

"Copak? Zamířil ses do jakéhokoli Arabky a jít se máš odstřihnout?" zeptala jsem se v úteru.

"Ne... to nee, ale vyjde to nastejno... v říjnu, za pár týdnů mi končí rok v Tunise... a Christianovi a Jean-Marcovi je to dává. Nikdo jsme ti to nechtěli říct... a vilu už nikdo po nás nepřebírá."

Na moment se mi zastavilo srdce - nedovedla jsem si představit, že odejde, když jsem, že k tomu dojde, ale doufala jsem, že tou dobou už budu pryč taky...

"Nemohu tě tady přestat, monsu. Myslíš na to celou dobu, já vím, je to ode mne dáš, o klivě, takhle nám kazit dovolenou... Ale bylo to na mně moc, trápí mě se už co jsem si to uvědomil, že tady vlastně zůstane sama."

"Alane, budeš muset odjet, když se ti už moc stáří po Francii. A co bys tady dělala? Celou dobu se tě říjnu, a ti to tady skončí - zamyslela jsem se."

"Ochoť sis říjnu, víš? Ale neboj, říjnu přece - vajíčka."

Přece říjnu, pomyslela jsem si v duchu... ale jak? Co budu dělat bez toho dlouhého náčrtu kluka, který byl se mnou ve všech starostech a problémech? A zase se mi vynořila jedna trampská písnička: Co bude dělat, mi nikdo nepoví....

"Mám bych jedno něco říct", ozval se do nastalého ticha Alain. "Co kdybys nechala plavat Kanadu a šla se mnou do Francie? Čáťm za tebe zodpovědnost, chápáš?"

Alane, zodpovědnost je máš, aby sis někoho bral ty, a vědomost máš, abych si někoho brala já..."

"Je nám spolu dobře, ne? Šijeme spolu už tři měsíce a nikdy jsme neměli jedinou hádku..."

"A jak se máš s"

tebou hãjdat, kdyã¼ jsi tak dã›snã› milej kluk? Mãjm tã› rãjda.."

"Jãj tebe
taky", Å™ekl, a vzal mne do nãjruãe.

"Takã¼e pojedeãj
se mnou?"

"Dej nãjm obã›ma
ãas milãjãku.....kdy mãjãj odjã-ã¼dã›t?ãœ

"V polovinã›
listopadu."

Tu noc jsme toho moc
nenaspaliã! Alena, Yukon